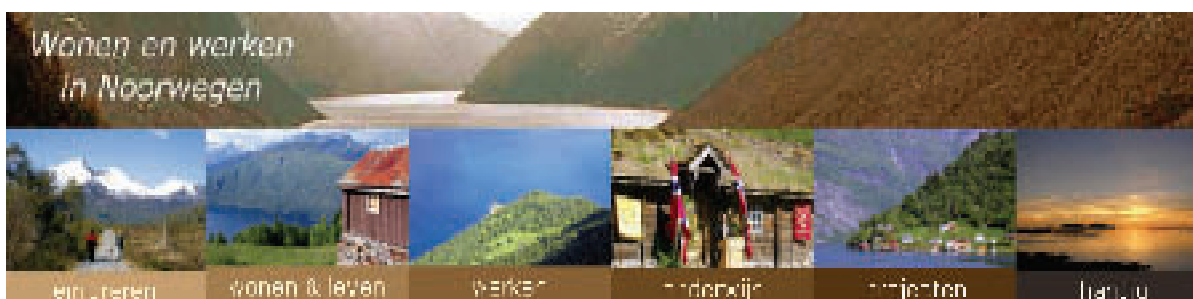

Flukten til landsbygda

"Hvor er du fra?", spør nordmenn ofte når de oppdager min vanskelig plasserbare aksent. Svaret Nederland blir ni av ti ganger møtt med et interessert smil. Og påfølgende spørsmål: har du hørt om den nederlandske hotellverten i Fyresdal, skobutikkeieren i Ringebu, paret som overtok campingplassen i Hallingdal, kirketjeneren i Kvinesdal, reisebyrået i Evje...? Man skulle tro at mine landsmenn begynner å ta over utkant-Norge.

Fraflytting er den store trenden i bygde-Norge. Færre folk føler tilknytning til distriktene og har lyst å flytte dit. Færre kommer tilbake etter å ha studert. Utdanning er den andre grunnen til fraflytting i følge forskere. Høyere utdanningsnivå gjør at folk søker seg til steder hvor de har bedre muligheter for å få en passende jobb.

Distrikts-Norge blir avfolka og nederlendere står i kø for å fylle opp hullene. Allerede har mer enn 15 norske kommuner engasjert et firma som har som spesialitet 'å hente' dem. Kommunene har fått det for seg at integrasjon og sysselsetting av nederlendere går fort og smertefritt. Bare de siste to årene har mer enn 800 nederlendere flyttet til steder nordmenn ikke vil bo lenger. De har som gruppe, blitt så synlige at Norsk senter for bygdeforskning til og med planlegger et prosjekt for å kartlegge fenomenet.

Selv om flere og flere nordmenn foretrekker å leve et urbant liv, er det interesserte smilet kanskje også

et uttrykk for stolthet. Dypest inne forstår de nemlig hvorfor nederlendere foretrekker norske fjell og natur i stedet for å bo i femte etasje i et trangt og flatt land.

De kalles "livsstilsflyttere", innvandrere fra Nederland som søker økt livskvalitet gjennom mye plass og ro. Ofte dreier det seg om barnefamilier hvor begge foreldre har høy utdanning og en god jobb i hjemlandet.

Og der er paradokset. "Hvorfor klarer ressurssterke nederlendere seg der hvor ressurssterke nordmenn flytter fra?", spør nordmenn.

Selv de smarteste hoder i utkantkommuner har ikke klart å trylle fram arbeidsplasser for å snu den negative folketallsutviklingen. De ønsker seg derfor gründere, folk som utvikler sin egen arbeidsplass. En egen bedrift er for livsstilsflyttere ofte del av drømmen om paradiset, så det passer bra. Kanskje det også er lettere for nykommere å være gründere, siden de uansett må begynne livet sitt helt fra bunnen. I tillegg er nederlendere generelt entreprenører. Fra gammelt av elsker vi å prute, selge og handle.

Og nordmenn har fra gammelt av ikke hatt noen problemer med å drive handel med nederlendere.

Livsstilsflytteren er dessuten en spesiell type menneske, som har hoppet og emigrert og er bestemt på å realisere drømmen om paradiset. Derfor jobber han eller hun hardt for å lykkes.

En annen påfallende ting, som muligens er en del av forklaringen på hvorfor de gjør det bra, er at de fleste livsstilsflyttere som satser på en framtid i Norge kun har én jobb. Blant nordmenn er det vanlig at en sauebonde også er ordfører og snekker. Nederlendere som søker seg til distrikts-Norge velger én nisje som de fokuserer fullt ut på.

Livsstilsflytterne får mye positiv oppmerksomhet og interesserte smil fra nordmenn. Det er kanskje nettopp derfor de lykkes. Fordi å tenke nytt, utradisjonelt og å våge å satse er ikke noe som er nasjonalt betinget. Men positive ideer fra utenforstående er smittsomme og kan bringe mer liv og tiltrekke flere.

Oppskriften for å stanse fraflytting kan derfor synes enkel: holdt døra åpen, sørg for utfordringer og muligheter for å danne spennende arbeidsplasser. Men behold for all del de eksisterende kvaliteter som livsstilsflyttere setter pris på. Ro, plass og natur er også mye verdt.

Av
Windy Kester
Nederlandske
frilansjournalist,
GPD